

14.6. 2026, 2. neděle po Trojici

Píseň: 289 *Tebe, Bože*

Introit: Ježíš říká: Pojd'te ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28-30 - dnešní Heslo)

Píseň: 640 *Díky*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za nové ráno, nový den. Myslíme na těžké sny, ze kterých jsme se mohli probudit, na starosti, které se povedlo vyřešit, na nemoci, které se uzdravily. Děkujeme.

Jsme tu ale i s trápeními, které nás sužují, a nemocemi, které se nelepší. Prosíme o pomoc, uzdravení, trpělivost.

Myslíme také na to, co jsme sami pokazili, komu ublížili nebo se nepohodli. Prosíme, odpusť, prosíme, ukazuj cesty ke smíření, opravě.

Pane Bože, jako o Velikonocích přišla po bílé sobotě neděle vzkříšení, prosíme dnes o neděli podobně nadějnou. Amen.

Čtení: Lk 8,49-56 - Jairova dcera

Píseň: 714 *Někdo mě vede za ruku*

Text: Sk 20,1-12

Kázání

Nedávno mi někdo vyprávěl, jak se mu v mládí doma smáli, že chodí do kostela. K čemu ti to je... Jsou to hlouposti... A to se v kostele určitě nedělo nic tak podivného, jako že by bohoslužby trvaly celou noc, mládež seděla v otevřeném okně a nad ránem někdo vypadl ven. Kdoví, jak by noční událost v Troadě popsal bulvární tisk, jak o tom vyprávěli svým sousedům Eutychovi rodiče a jak na to po letech vzpomínal on sám... On na to jistě nezapomene. "Tenkrát, jak byl u nás na bohoslužbách ten Pavel,..." bude vyprávět svým dětem, "to jsme se sešli večer a rozcházeli se až ráno..." A děti se možná budou ptát: "Proč? Proč jste tam chodili? Co vás tam táhlo? A někdy to bylo únavné, žejo... A jak to bylo s tím oknem?"

Víra není jednou pro vždy hotová věc. Nadšení a radost střídají pochybnosti. Věci, které nám byly jasné, se rozmlží. Biblickým příběhům někdy nerozumíme... Je proto cenné, když můžeme víru žít ve společenství. Navzájem se povzbuzovat, nést, spolu hledat, mluvit, diskutovat. Ptát se i pochybovat. Zpívat. Učit, učit se. Lámat chléb, slavit svátosti. Spolu se radovat, spolu plakat. Jen tak spolu být. Nést za společenství svůj kousek odpovědnosti.

Apoštol Pavel je nejen misionář, nejen zakládá nové sbory, ale o ty vzniklé sbory pečuje. Zajímá se, navštěvuje, povzbuzuje, posílá dopisy, za své bratry a sestry se modlí. Kdybychom tady před sebou měli mapu jeho cest, budeme vidět, že přichází na místa opakovaně. Dnes jsme četli o cestě Makedonií do Řecka a zase zpátky. V Troadě, kde se konají dramatické noční bohoslužby, je nejméně podruhé.

A taky jsem četli jména sedmi jeho spolupracovníků. Starost o sbory neleží jen na Pavlovi. Od začátku je církev společným dílem.

Je po Velikonocích. Neděle večer, sbor v Troadě před sebou má poslední noc s jejich milým apoštolem Pavlem. Tuší, že je to jejich poslední setkání. Lidé jsou spolu, lámou chleba, poslouchají Pavlovo kázání, ptají se, modlí. Shromáždění se koná u někoho v domě, jak je zvykem. Jsou ve

druhém patře. Místnost je plná lidí, olejové lampy hoří, noc je dlouhá. Kázání taky. Eutychos, mladík, který se posadil nahoru na okno, už nevydrží bdít, usne a z okna vypadne. Lidé vyběhnou dolů a vidí, že je mrtev. Autor Lukášova evangelia i Skutků je lékař, ten ví, o čem píše. Kluk nedýchá.

Přijde i Pavel, skloní se nad ním, obejmě ho a řekne: "Upokojte se, je v něm život." Podobně zklidňoval Ježíš dav lidí, když přicházel do domu Jairova.

Nevím, co a jak se stalo, ale dotek a objetí není málo.

Poté se Pavel vrátí nahoru do místnosti, bohoslužba, lámání chleba i rozhovory pokračují. Chlapce pak přivedou živého.

Není to tak, že by v Bibli bylo uzdravení nemocného nebo přímo oživení mrtvého na každé stránce, ale takové příběhy zde čteme. Pokaždé je to něco výjimečného. Ježíš sám, když někoho uzdravil, ale nechtěl, aby se o tom mluvilo. Hlavně proto, že nechtěl být chápán jako zázračný léčitel, aby zvěsti o uzdravování nepřehlušily to, co chtěl říct hlavně. Zvěstovat Boží království. Říkat lidem, že je má Bůh rád, počítá s nimi, odpouští, zve k následování. To nové, nadějně, Boží se projevuje i tím, že je někomu vrácen život nebo zdraví. Uzdravení je znamení toho nového.

Zde v příběhu o loučení v Troadě se o vrácení života píše taky decentně, je to stručný příběh vložený do zprávy o společných bohoslužbách, sdílení, večeri Páně.

Ten muž se jmenuje Eutychos, to znamená Šťastlivec, dítě Štěstěny. Měl štěstí... Přežil pád ze druhého patra. Zároveň se vrací do společenství. Text končil větou: Chlapce přivedli živého a to je velice povzbudilo. Je štěstím nejen pro sebe, ale i pro své okolí. Společenství - místo, kde jsme spolu. Sdílená bolest je poloviční a sdílená radost dvojnásobná, nebo jak se to říká... Na závěr setkání se mohli všichni nově nadechnout. S Pavlem se loučí, ale z mohutného nadechnutí naděje budou žít ještě dlouho. Bude je to posilovat i v nemocech a slabosti.

Náš příběh je zařazen časově: je to doba velikonoční. Četli jsme, že Pavel cestoval po Velikonocích, tzn. že na Velikonoce necestoval, on cítí, dodržuje den odpočinku. Shromáždění v Troadě se koná první den v týdnu, to jest po sobotě. Je to první zmínka o tom, že křesťané slaví neděli, den po sobotě. Neděle je pro křesťany ten oddělený den právě jako připomínka nedělního vzkříšení.

A to, co se stane Troadě, je celé připomínka Velikonoc: jsou spolu, navíc v noci, lámou chléb, zažijí návrat ze smrti do života.

Různými způsoby zažíváme Velikonoce: společenství, večere Páně, dar života, oživení, uzdravení. Každá neděle je připomínkou Ježíšova vzkříšení. Zároveň je to připomínka, že Bůh dává život. Tomu, co zmrtvělo, zatuchlo, odumřelo.

Díky, Pane, za každé nové ráno. Díky za východ slunce, možnost vstát, odpustit, zkusit žít nově, napravit pokřivené. Amen.

Píseň: 717 *Tvá, Pane, láska*

Ohlášky

Píseň: 716 *Z tvé ruky, Pane můj*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. ⁶ Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a buďme střízliví. ⁸ My však, kteří patříme dni, buďme střízliví, oblecme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přílbu. ⁹ Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. ¹⁰ On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním. (1Te 5,5-6.8-10)

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2K 13,13)

Píseň: 314 *Za dar slova, Bože milý*